

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-06-000 249
Бања Лука, 14.12.2006. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, Обрена Бужанина и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог Т.Д., због кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 1. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама Окружног тужиоца у Бијељини, и браниоца оптуженог, адвоката В.Б.Л. из Б., изјављених против пресуде Окружног суда у Бијељини број 012-0-К-06-000 025 од 6.10.2006. године, у сједници вијећа одржаној у присуству Републичког тужиоца С.Б., оптуженог и његовог браниоца, адвоката В.Б.Л. из Б., донио је дана 14.12.2006. године

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба браниоца оптуженог Т.Д., а уважавањем жалбе Окружног тужиоца у Бијељини, преиначава се у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Бијељини 012-0-К-06-000 025 од 6.10.2006. године, тако што се оптужени Т.Д., за кривично дјело тешко убиство из члана 149. став 1. тачка 2. Кривичног закона РС, за које је оглашен кривим том пресудом, осуђује на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година, у коју казну му се урачунава вријеме проведено у притвору од 7.4.2006. године, па надаље.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмјењена.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бијељини број 012-0-К-06-000 025 од 6.10.2006. године, оглашен је кривим Т.Д., због кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 1. тачка 2. Кривичног закона РС (у даљем тексту: КЗ РС), и осуђен на казну затвора у трајању од једанаест година, у коју казну му је урачунато вријеме проведено у притвору почев од 7.4.2006. године, па надаље. Одлучено је да трошкове кривичног поступка у износу од 3.219,20 КМ падају на терет средстава суда, а оштећени С.О. је са имовинскоправним захтјевом упућен на парницу.

Против наведене пресуде жалбу су, благовремено, изјавили Окружни тужилац у Бијељини и бранилац оптуженог, адвокат В.Б.Л. из Б. због одлуке о казни. Приједлог жалбе тужиоца је да се првостепена пресуда преиначи тако што ће се оптуженом изрећи казна затвора у дужем трајању а приједлог жалбе

браниоца оптуженог је да се преиначењем првостепене пресуде оптуженом изрекне казна затвора у краћем трајању.

Бранилац оптуженог је доставио суду одговор на жалбу Окружног тужиоца којим је предложио да се та жалба одбије као неоснована.

На сједници другостепеног вијећа овог суда Републички тужилац је изјавила да остаје код жалбе Окружног тужиоца и приједлога у жалби а оптужени и његов бранилац су такође остали код изјављене жалбе и приједлога да се жалба браниоца уважи, те приједлога из одговора на жалбу тужиоца да се та жалба одбије као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у оном дијелу који се жалбом побија а у смислу одредбе члана 312. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

У складу са принципом законитости у изрицању казне, садржаном у одредби члана 31. КЗ РС, те општим правилима о одмјеравању казне прописаним одредбом члана 37. истог закона, као полазни орјентир приликом одмјеравања казне кривично одговорном извршиоцу кривичног дјела, суд узима распон казне законом прописане за то кривично дјело. Тако постављени законски оквир казне одражава степен тежине кривичног дјела у асполутном смислу. Руководећи се сврхом кажњавања, приликом индивидуализације казне у тако постављеном законском оквиру, тежина дјела се релативизује кроз околности које се односе на личност извршиоца дјела и околности које прате извршење дјела, тако да изречена казна мора бити у сразмјери са тежином кривичног дјела и степеном кривичне одговорности његовог извршиоца, и по мјери таква да одражава праведан баланс између легитимних захтјева који се огледају у томе да се извршиоцу дјела омогући ресоцијализација кроз његово преваспитање, и захтјева постављеном у јавном интересу да казна по својој тежини мора имати опште одвраћајући карактер.

Обе жалбе у конкретном случају се заснивају на тврдњи да изречена казна оптуженом није у сразмјери са тежином дјела и степеном његове кривичне одговорности, али у складу са процесним положајем њихових подносилаца жалбе полазе од супростављених теза о карактеру несразмјере, тако што жалба тужиоца казну сматра преблагом, док жалба браниоца оптуженог стоји на становишту да је изречена казна оптуженом претјерано строга.

Аргументи жалбе браниоца оптуженог изнесени у прилог тврдње о престојности изречене казне, по оцјени овог суда се не могу прихватити као основани. Неодржива је теза да олакшавајуће околности које је првостепени суд нашао на страни оптуженог и на које се позива у образложењу побијане пресуде, а које се жалбом апострофирају, нису правилно вредноване, и да оне у својој свеукупности имају особито олакшавајући карактер па представљају основу за ублажавање казне испод посебног минимума казне прописане за то дјело.

Наиме, када се изречена казна затвора у трајању од једанаест година посматра у вези са прописаном казном за кривично дјело тешко убиство из члана 149. став

1. тачка 2. КЗ РС (затвор најмање десет година или казна дуготрајног затвора), онда је сасвим очигледно да је кроз опредјељење да оптуженом изрекне казну затвора, а не казну дуготрајног затвора (као тежу врсту казне лишења слободе), првостепени суд у пуној мјери уважио значај наведених олакшавајућих околности. Насупрот томе, када се изречена казна посматра у оквиру распона затворске казне за ово кривично дјело (чији је минимум десет а максимум двадесет година) онда жалба тужиоца оправдано тврди да приликом индивидуализације казне нису у довољној мјери дошле до изражаја отежавајуће околности које је првостепени суд нашао на страни оптуженог а које су жалбом тужиоца апострофиране и детаљније прецизиране, и да је прецијењен значај олакшавајућих околности. Ово из разлога што је оптуженом изречена казна затвора готово на доњој граници посебног минимума прописане казне за ово кривично дјело. Казна затвора од једанаест година, по оцјени овог суда није у сразмјери са тежином извршеног дјела и степеном кривичне одговорности оптуженог као његовог извршиоца, и по својој висини није адекватна казна која би задовољила захтјеве сврхе кажњавања како у сегменту превентивног дјеловања према оптуженом да не чини кривична дјела убудуће, тако и у сегменту опште превенције ради одвраћања других да не чине кривична дјела. Ради тога је уважавањем жалбе тужиоца преиначена побијана пресуда у одлуци о казни тако што је оптуженом за почињено дјело изречена казна затвора у трајању од тринаест година, у убјеђењу да ова казна представља потребну и довољну мјеру казне да би се остварили циљеви законом прописане сврхе кажњавања у свим њеним сегментима.

Ради изнијетог жалба браниоца је одбијена као неоснована а уважавањем жалбе тужиоца преиначена првостепена пресуда на начин описан у изреци ове пресуде, а на основу одредбе члана 320. став 1. ЗКП-а.

Записничар

Софија Рибих

Предсједник вијећа

Горана Микеш

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић

